

Divadelní Kojedčák

aneb Kohouti jsou malí páni, to Divadelní Kojedčák
řídí kokrhání

02/16

čtvrtek

ročník 7

...u čeho budete kokrhat zítra?

8.15 a 10.00 / Divadlo Koráb Brno

- DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRÁKÝ

16.00 / Lidové divadlo při MIKS Krnov - VRAŽDA SEXEM

20.00 / Divadlo Dostavník Přerov - STRAŠIDLO CANTERWILLSKÉ

22.00 / akustický koncert - JANEK TABARA

PŘEDPOVĚĎ POČASÍ NA 2. DEN

Jak bude zítra: Při ranním představení Divadelní cestopis aneb Evropou od renesance po realismus povane přes Kojetín příznivý unijní vítr.

Po luštěninovém obědě nastane rekordní přírůstek oxidu uhličitého v atmosféře. Odpoledne při thrilleru Veroničin pokoj budou padat trakaře.

Meteorologové sice slibují oteplení, ale ještě nás čekají vydatné přívaly.

Pozor, po večerním představení "Pěna dní" to bude klouzat před hlavním vchodem. Nejhorší bude situace zítra.

CITÁT DNE

*“Dobře, Hamlete,
tak si tu lebku k tomu
monologu vezmi, ale podle
mě je to úplná blbost.”*

William Shakespeare

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Můj milý deníčku,

první den v redakci Divadelního Kojedáka skoro nikdo nebyl. Když pšišel jeden ze dvou momentálních členů gymnaziální sekce Janek Tabara, tak se jako první naivně zeptal, kdo má ještě přijít. Večer konečně pochopil, že už nikdo nepřijde a bude muset psát skoro celého Kojedáka sám.

Abychom tedy gymnaziální sekci úplně nekřivdili, tak nám ještě od loňska přibyl nový člen - Lukyn Lejnár, kterého tímto vítáme v deníčku Divadelního Kojedáka. Lukáši, neboj se, nebude se tady o tobě psát nic, co by nebyla pravda. Tak přísaháme na pravdivost Divadelního Kojedáka. Další důležitý člen redakce - Dejvík Hás - dostal bohužel rýmečku, a tak nám vypomáhá externě přes virtuální prostor. V praxi to celé probíhá asi tak, že Janek s Lukynem udělají ráno jeden rozhovor s jedním hercem (diváci jim mezitím utekli), nahrají ten rozhovor jako audio soubor do počítače a pošlou ho nemocnému Dejvovi, aby to celé přepsal. Takže to kluci zřejmě mají mezi sebou pořešené.

Aktuálním tématem číslo jedna byly celý den ponožky stréca Milana. Milan má většinu ponožek s dírou a nosí je podle příležitostí. Když jde například na ples, tak si výjimečně vezme ponožky bez díry. Ale když jde třeba do práce, tak si vezme ty s dírou a nebo si nasadí dvoje ponožky s dírou přes sebe tak, aby se ty díry překrývaly. Co se týká ponožek, tak Milan letos nechtěl opakovat chyby z přehlídek minulých let a v nejmenovaném vietnamském obchodě si zakoupil velice výhodné balení patera ponožek za 66,- korun. Na každý den přehlídky jedny. O něco později však u pokladny zjistil, že ty ponožky zase tak výhodné nejsou, protože je původně držel obráceně a stojí tedy 99,-. Cestou z textilního smíšeného zboží to rovnou vzal ještě přes drogerii, kde si chtěl vybrat nějaký deodorant (lze vypořovat Milanovu snahu nejen nesmrdět, ale dokonce i vonět). U výběru vhodného deodorantu vypadal zřejmě tak rozpačitě, že se ho paní drogistka chtěla zeptat, jestli nepotřebuje pomoci. Přemýšlela ovšem tak dlouho, že se Milan mezitím stihl přiznat, že ty deodoranty nechce ukrást, a prchnul s prázdnou. Když jsme u těch nákupů, tak stréec Milan má dokonce svoji vlastní taktiku nakupování v second handu; pokud se vám nějaký kousek líbí, tak si ho v tom frcu schovejte někde vzadu do regálu, kam prodavačka nevidí, a počkejte, až bude v pátek výprodej Vše za 20.

Na závěr bychom ještě chtěli poděkovat Lence Šípkové, že nám přinesla dvě salámové klobásy a kladla nám na srdce, abychom ji zase nepomluvili, že nám donesla párky. My jsme to ale do toho časopisu zase spletli a napsali jsme, že nám donesla salámové klobásy, ale máme takový dojem, že to asi byly klobásové salámy a teď se nám to ještě mate, jestli byly hovězí, nebo koňské. Tak se, Leni, moc omlouváme a příští rok, až nám doneseš troje salámy, tak už to snad nazveme správně.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Růže pro Algernon

Divadlo Tramtarie Olomouc

Autor: Daniel Keyes

Režie: Vladislav Kracík

Letošní přehlídka divadelních souborů v Kojetíně začala velmi slibně - tedy jak pro koho. Gymnaziální žactvo a studentstvo značně ochuzeno o většinu velké přestávky ve škole, bylo před desátou hodinou nahnáno do kojetínské Sokolovny, aby zhlédlo první nesoutěžní představení „Růže pro Algernon“, což je v mých očích velmi smutné, avšak pravdivé dílo, napsané původně Danielem Keyesem. Herci z Olomouce jej však podali ve velmi odlehčené verzi, která korespondovala s dnešním naladěním studentů - každá věková skupina si mohla najít to své. Ti mladší mohli ocenit vtipné scénky s fotbalem nebo rozpačitými situacemi při milování (podané samozřejmě ve vší počestnosti) a ti ostatní se mohli poté ztratit v hlubokých myšlenkách, které tato divadelní hra bezesporu přináší.

Děj začíná v nejmenovaném výzkumném centru, kde se dva doktoři snaží provést utajovaný převratný pokus na člověku, za účelem trvalého zvýšení jeho inteligence operativním způsobem. Charlie Gordon trpí mentální retardací a jeho IQ nepřesahuje hranici sedmdesáti. Zároveň s ním však testují také myš jménem

Algernon, na které provádějí tytéž pokusy. Postupem času se intelekt obou zvyšuje raketovým tempem, vše se tedy zdá vyhráno až do doby, než myš uteče a zemře na následky operací, načež se hlavní hrdina Charlie ujme výzkumu, dokončí jej a zjistí, že ze zkoumaných objektů se po určité době opět stanou bytosti s původním IQ.

Vše bylo podpořeno skvělým hereckým výkonem hlavního hrdiny, který musel více než hodinu v kuse hrát postiženého Charlieho, a také do skvělé scénografie,

---

zvukových stop, promítání a jiných speciálních efektů, na které jsme již od olomouckého divadla zvyklí z představení minulých let, jako například Romance pro křídlovku či Čapkovo R.U.R.

Závěrem je třeba sdělit ponaučení plynoucí z představení: nic, co vytvořila příroda, by se nemělo za žádných okolností měnit, a věci nabytých od přírody je třeba si vážit.

Janek Tabara

KOLOKVIUM s tvůrci po představení

Václav Stojan

Je to taková nevhodná otázka pro někoho, kdo zrovna odehrál divadlo, ale chtěl byste hrát raději ve filmu, nebo v divadle?

Zkušenosti mám s obojím, ale zaměstnaný jsem v divadle jako divadelní herec, takže moje rozhodnutí je jasné – v divadle.

Mluvil jste o filmu, co kdybyste to rozvedl?

Natáčel jsem v Praze film, který zatím nevyšel. Jmenuje se to Poslední děti Aporveru. Je to jeden z nejdražších, možná i nejdražší snímek točený v České republice. Zatím se jeho cena vyšplhala na nějakých 370 milionů, tak doufejme, že se dočkáme.

Co dělají herci po vystoupení?

Je toto rozhovor do nějakého studentského časopisu?

Ehm... Něco podobného.

Po tom, co dohrají, tak kuřák většinou ihned běží na cigáro a nekuřák se běží napít a doplnit tekutiny, které vypotil při představení. A potom se běží převléct a co nejrychleji vypadnout z divadla, odpočívat a relaxovat.

Jaké máte po představení pocity? Dojímá vás hra stejně jako diváka?

Záleží na vážnosti hry. Na začátku jsem to tak měl, ale čím víc se hra hraje, tím víc se téma usazuje a tím víc se téma stává pro herce vážné. A později je tak zafixováno, že se stává automatickým každý krok a pohyb. Tréma ustupuje a později se zapíná na začátku autopilot a na konci se vypíná.

Jak dlouho už působí váš Spolek?

V divadle Tramtarie jsem už pátým rokem a Spolek působí jedenáctý rok.

Hrajete vždy takové vážnější hry, jako v posledních letech Romanci pro křídlovku nebo R.U.R., nebo hrajete i komedie?

Samozřejmě hrajeme i komedie. Snažíme se vyjít vstříc všem diváckým skupinám. Já osobně mám radši komedie.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Alexandra Hájková

Chtěla bys hrát radši ve filmu, nebo v divadle?

Já jsem špatná herečka, takže ve filmu. A divadlo není tak ceněné.

Myslíš, že mají herci po představení nějaký divný zvyk?

Určitě pijí a říkají si, co podělali.

Je něco, co bys vytkla tomuto představení, nebo něco, co bys vyzdvihla?

Nelíbily se mi přehnané vulgarismy, ale výkony herců byly skvělé, obzvláště hlavní postava a ten plešatej doktor Strauss se mi líbili.

Máš nějakého oblíbeného herce? Filmového nebo divadelního?

Je to skoro každý vysoký chlap s břišáky, ale můj favorit je Johnny Depp.

Petra Tejchmanová

Upřednostňuješ hraní ve filmu, nebo v divadle?

Ve filmu, protože kdybych něco zkazila, tak by se to dalo natočit znovu, ale v divadle se jede naostro.

Jak sis užila dnešní představení?

Velmi se mi líbilo. Divadlo Tramtárie jako vždy nezklamalo.

Jaké divné zvyky mají herci?

Nacvičují si děkovačku před zrcadlem.

Líbil se ti nějaký herec z představení?

Takže v tom představení se mi nejvíce líbil hlavní herec, protože skvěle zvládl svou roli. Dokázal zahrát mentálně zaostalého blbečka, ale i génia.

PSYCHICKÉ PROBLÉMY DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Rozdvojení osobnosti aneb divadelní schizofrenie

Po letech participace na divadelní přehlídce se (nejen) u členů redakce začaly rozvíjet psychické potíže různého charakteru. Jednou z nejrozpoznatelnějších poruch, která se rozprostírá po celé Sokolovně, je rozdvojení osobnosti. Projevy naší schizofrenie jsou různé.

Začalo to ještě mnohem dřív, než začala přehlídka. Někteří členové byli duchem jak v Kojetině, tak na jiných místech naší republiky. V pracovní době jsme v průběhu celého roku omylem psali pochybné reportáže a pak je různě integrovali do naší práce a maskovali, aby to vypadalo, že je to schválně. Občas to bylo vážně na hraně,

---

ale zatím jsme všichni více či méně úspěšně stále zaměstnaní a na naše fabulace na pracovištích doposud nikdo nepřišel. Dokonce to někdy dopadlo lépe než dobře a za tuto práci jsme byli dokonce odměněni.

Stejně tak nebylo do poslední chvíle zcela jisté, kdo nakonec do Kojetína dorazí a kdo ne, protože jsme se opravdu ztráceli jak v čase, tak prostoru. Schizofrenie je takový svět ve světě, kde neplatí žádná rozumná pravidla. Když už to vypadalo, že jsme se více méně sešli v redakci, symptomy se ozývaly nadále. Polovina redakce vykazovala přítomnost současně jak v kuárně, tak ve Svačině kanceláři, což způsobovalo značné zmatky. Do té doby zdravá část redakce onemocněla zpravidla ve chvíli, kdy potřebovala reálně najít někoho, koho již tato choroba postihla. Projevovalo se to tak, že hledali všude možně, až přišli do kuárny, odkud se dlouhou dobu nevraceli. Kuárna se tak stala černou dírou prvního dne, kde beze stopy zmizel každý, kdo plný ideálů překročil její práh, kuřák nekuřák.

Složitou analýzou jsme po celém dni přišli na to, že to jsou dost možná pozůstatky požívání levného vína v uplynulých letech. Rádi bychom se z toho ponaučili, není nám už přece patnáct, a tak jsme se zaměřili na konzumaci vína vyšší kvality. Aktuálně je značně nejisté, kdo z členů redakce je ještě při smyslech a kdo si naplno užívá charakter svého alter ega. Máme ale ještě několik dnů na to, abychom všechny řádně vyšetřili. Prosíme tímto návštěvníky přehlídky, aby měli oči na štopkách a jakékoli podezřelé chování neprodleně hlásili pracovníkům Sokolovny. Za spolupráci předem děkujeme.

LENČIN PÁREK

Lenka Šípková jako každý rok nezklamala. To, co redakci obvykle nosí, ať už to má jakýkoli tvar a formu, nazýváme párkem. Letos se ovšem rozhodla této degradaci svého pečlivého výběru uzenin učinit přítrž a pro zesílení účinku svého odboje donesla tyto párky rovnou dva. První člen redakce, kterého po vstupu do Sokolova spatřila, byla Terka, a tak Lenka neváhala a rozhodně jí vrazila do rukou ony předměty s přísným,

až zuřivým výrazem, a mezi zuby procedila: „Ne, že tam zas napíšete párek, tohle je KLOBÁSA, výběrová SALÁMOVÁ KLOBÁSA, SALÁMOVÁ KLOBÁSA!!!“ (Nebo řekla klobásový salám? Terka v tom stresu všechno odkývala, ale vůbec ničemu nerozuměla). Příkládáme fotografie a přijímáme odborné rady, o jaký druh párku se to vlastně jedná. Každopádně, Lenko, děkujeme!

DÍVKY ČÍSLA 2

MILANOVY PŘEHLÍDKOVÉ PONOŽKY

Když jsme se dnes odpoledne zahřívávali v kuřárně a zvolna se připravovali na právě propukající divadelní klání, když kouř pozvolna stoupal v obláčcích a nikdo nic moc neřikal a jen tak byl, vrazil dovnitř s hromovým rachotem stréc Milan a začal halekat na celou místnost: „Divé, Hadičko, sem si kópil ponožky na divadelní přehlídku!“ a držel přitom v ruce svazek pěti párů černých a šedých ponožek. Ještě z obchodu, svázané a obalené papírovým obalem, je začal názorně přepočítávat: „Středa, čtvrtek, pátek, tyto só na sobotu a tady ty na nedělu.“ Nemusím se, myslím, rozepisovat, jaká salva se zvedla v reakci na toto zatím nejlepší divadelní extempóre, co jsme tu za ta léta měli. Holt, Milan se už asi poučil, zvlášť po loňském ročníku, kdy jsme důkladně rozebrali jeho způsob praní prádla, kdy ho zapomene tři dny zatuchlé v pračce a pak ho musí prát znova, a jako správné chlap si pořídil prádlo rovnou na každý den.

REFLEKTOR

aneb včera jsme viděli

Když se zhasne

Hanácká scéna MĚKS Kojetín

Autor: Michaela Doležalová a Roman Vencel

Režie: Josef Vrána

Kojetínská Hanácká scéna měla letos dvojí nelehký úkol – nejen naplnit zahajovací večer přehlídky, ale hlavně hrát těsně po nejnovějším místním hitu, krutopřísné psychologické frašce s hororovými prvky „Šílení pubertáči“ místních Mimoňů. Komédie populární dvojice autorů Vencela a Doležalové „Když se zhasne“ se nicméně členové souboru zhostili se ctí, a to navzdory jednomu záskoku a jednomu úrazu v řadách interpretů.

Porota konstatovala, že Hanáci mají příjemné představení ušité na míru svým divákům a vytěžující fakt, že autorství předlohy i režie jsou dílem herců, tedy stavějí na dobré znalosti divadelních zákonitostí a možností a mají smysl pro přesnou stavbu dialogu a slovního gagu. Tvůrci zvolili nikoli cestu sitcomu, ale cestu detailně stavěné až psychologicky laděné, byť humorné podívané. Porota v debatě s účinkujícími doporučila inscenaci zkrátit – a to nejen prostřednictvím škrťů, ale i zrychlení akcí a zkáznění herecké práce, také pohlídat si a zbavit se věcí a úkonů, které hercům nepomáhají (od nefungujících nahrávek telefonátů v úvodu po některé pokusy o akce, které jdou účinkujícím tzv. „proti srsti“), dopracovat zacházení se scénickými prvky (být scéna z paravánů s výtvarným dotvořením byla shledána funkční a vtipnou) a pohlídat si temporytmus představení.

Petra Kohutová

SOUTĚŽ O DIVÁCKOU CENU DK

Hanácká scéna Kojetín

1. líbilo =	58	58 x 1 =	58
2. méně líbilo =	21	21 x 2 =	42
3. nelíbilo =	0	0 x 3 =	0
	79		100

100:79 = **1,2658**

Zatím první místo!

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Radek „Trevor“ Baštinec

Čím bych začal... Jaké jsou vaše pocity?

Moje pocity? Klíčová věc je ta, že jsem se souborem ještě toto představení nikde nehrál. Zkoušeli ho rok a měli premiéru v listopadu. V lednu jim odešel Trevor a oni sháněli někoho právě na tuto přehlídku a mě oslovili proto, že už jsem jim za jednu roli zaskakoval. Takže děkuji kolegům, že byli tak obětaví a chodili potom se mnou na zkoušky. Jsem rád, že jsem se zase po nějaké době dostal do tohoto divadelního spolku.

Jan Nedbal

Tak co byste nám pověděl jako novopečený člen divadelního souboru?

Ano, je to tak, tahle hra je první, ve které s Hanáčkou scénou hraji. Moc si vážím toho, že mě Maruška Němečková oslovila, přestože nemám tolik hereckých zkušeností jako mí ostatní kolegové - zatím jsem hrál jen v jedné divadelní hře.

Takže soutěžní představení jste ještě nikdy nehrál?

Jednou ano, v Němčicích nad Hanou, kde jsme hráli pohádku. Dopadli jsme tenkrát relativně špatně. Řekněme, že jsme to neměli pořádně vychytané a určitě bylo co zlepšovat.

Jaký pocit máte z dnešního představení?

Dnes večer z toho mám rozhodně lepší pocit, protože poslední měsíc jsme zkoušeli třikrát nebo čtyřikrát týdně. Doufám, že se diváci bavili a porota bude spokojená.

Co třeba vy a tréma, máte nějaké rituály? Jako třeba cigaretku po vystoupení nebo tak?

Já jsem, díky bohu, nekuřák, ale trému jsem měl. Přesto jsem si řekl, že to musím zvládnout na výbornou. Správný herec by se měl vtělit do své postavy a tréma by se tedy měla odebrat někam jinam.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Lucie Takačová

Takže Lucinko, co tě dnes večer přilákalo na představení?

To, že je začátek Divadelního Kojetína. Každý rok se účastním úvodního divadla. A to, že hrají Koječáci!

Takže je to pro tebe již pravidelná činnost - navštěvování přehlídky divadel? Taková rodinná tradice? (*opodál se směje maminka*)

Dá se říct, že ano. Jak kdy, někdy s kamarády, někdy i s rodinou.

Přijdeš letos ještě na nějaké představení?

Samozřejmě.

Vedeme si letos takový indiskrétní dotaz. Divadlo, nebo film?

Asi bych volila divadlo, protože jsem již vystupovala na vánoční akademii gymnázia a dost jsem si to užila. Ve filmu se každá scéna musí natáčet několikrát a nevím, jestli by mě taková práce bavila.

Tvůj názor na dnešní soutěžní představení?

Já si ho zatím po první polovině užívám, herecké výkony - paráda.

Díky za rozhovor!

Erik Szcotka

Na začátek taková banální otázka. Jak se ti líbí dnešní večerní představení?

Takové klasické, až možná trochu stereotypní, ovšem dobře zahrané. Přeci jen je to o hereckých výkonech - je to soutěžní představení.

Letošní oblíbená redakční otázka: zahrál by sis raději ve filmu, nebo v divadle?

V dnešní době určitě raději ve filmu, protože z hlediska finančního ohodnocení na tom divadelníci nejsou zrovna dvakrát dobře. To je obecně známo.

Na druhou stranu, kdyby se to netýkalo financí, tak bych si raději zahrál v divadle; to je zábavnější díky komunikaci s publikem.

Přijdeš ještě tento týden na divadlo?

Strašně rád bych přijel, ale v pátek zrovna odjíždím na debatní turnaj a zítra bohužel taky dvakrát nestíhám. (Erik dělá všechno dvakrát, zdá se.)

FRK STRÉCA MILÁNA

aneb Jak sem dobéval divadelní prkna

Už jako malé sem tíhl k divadlu. Névěči divadlo sem dycky hrával před mamó, gdyž vytahovala vařechu z kredenca. První mojí velkó rol v mateřské škole byla voda, vrazili mně do ruk dvě hulky s namalovanéma vlnama a já sem tym na pódiu mával jak Smetana z Kojetina černym praporem na Hradčanech. Na prvním stupňu už sem postópil o kategorii věš, a hrál sem prase v té pohádce o zvířatech a lópežníkách. Mama mně ušila z tatovyho ružovyho pyžama mundúr a z rule od klozetpapíru mně udělala rypák. Vyšel sem na pódium a zpíval sem tesknó písničku o tym, že sem utekl od kapitalistickyho sedláka, keré mě chtěl zežrať

a končilo to veršem: „Sluníčko už zapadá, lehlo do červánků, já ubohé prasátko, kam si lehnu k spánku?“ Zanedlóho sem tajitu otázku řešit nemusel, protože mama to tatovo pyžamo jaksi málo zabrala a já sem si pravym kopytem příšlápl levó nohavicu a spadl sem rovnó do lidí. Eště si pamatuju, že jakási tetina vyřváňala, že to prase mělo asi červinku. Od té doby mě učitelky už radši do žádných rolí nebsazovaly, a když byla besídka, tož sem měl za úkol vybírat od rodičů dobrovolny vstupny. Gdyž sem nastópil na druhé stupeň do Kroměříža, kde mě eště neznali, tož sem se hned přihlásil do dramatickyho króžku pro katolickó mládež. Tam mě bez velkých cirátů obsadili, protože zme se tam přihlásili tři. Ty dvě zbyly miň talentovany děcka, recitovaly jakósi básničku o tóze po Bohu, a já sem měl za oponó dělat zvuky davu a říkat: „Děte nám Krista.“ Premiéru zme měli před mšó v Chrámu svatyho Mořica v Kroměřížu, a lidí došlo, jak kdyby se tam místo hostií rozdávaly lázeňsky oplatky. Farář to pěkně uvedl, děcka začaly recitovat, a já schované za prostěradlem, co drželo na dvóch tyčkách, sem dělal zvuky davů. Gdyž došlo na moju repliku, nejak se mně přesměkly slova a zařval sem za plentó: „Děte nám klistýr!“ Babky se začly křižovat, farář málem spadl z kazatelně a režisérku museli omévat svěcenó vodó. Nevím, jak sem se mohl tak přebreptnóť, ale asi to bylo tym, že sem dvě hodiny před produkó sledoval v televizi Švejka a v hlavě mě utkvěla ta scéna z teho lazaretu, gde je ten felčář kurýroval všecky klistýrem a chininem. Po výlóčení z katolickyho króžku sem to zkóšel eště u filmu. Gdyž točili v Kroměřížu jakósi nové díl Angeliky, tož sem tam dostal jako komparzista dost náročnó rolu, gdy sem musel chodit v podzámecké zahradě po schodech navrch a důle furt dokola. Lidí ten film muselo vidět hrůza, tož dofčil čekám, gdy mě osloví negdo z Barandova nebo aspoň Holivůdu.

REFLEXE ZAHÁJENÍ PŘEHLÍDKY

Znáte ten vtip, jak se rok potká s rokem a je tu další Divadelní Kojetín? Bla, bla, bla, tohle přeci nikdo nemůže číst, po tolika letech už nám přeci dávno došly nápady. Tak kupříkladu letos, na poslední redakční radě těsně před zahájením přehlídky jsme vymýšleli nějaké podtituly našeho necenzurovaného, undergroundového plátku a velmi rychle jsme došli k závěru, že vlastně už vykrádáme nejen slavné filmy, herce, režiséry, zločince a politiky (samozřejmě ne v jedné osobě, pozn. red.), ale také sami sebe. Jsme asi již staří a studnice našich nápadů jsou vyčerpané. Nemohli jsme se však mýlit více. Včerejší večer totiž naprosto otočil chod věcí a my jsme zjistili, že dokonce i v Kojetíně se mohou zrodit nové, zajímavé nápady. Odbyla osmá večerní a já jsem se pohodlně usadil s kulturáckým fotoaparátem na balkónku, abych zdokumentoval slavnostní zahájení celého kojetínského divadelního maratonu. Na pódiu se záhy

objevila ředitelka Svačinová (dále jen Svača), po boku s pány Šírkem a Oulehlou, což jsou naši páni z radnice - víme ne? Úvodní slovo však znělo velmi teskně, skoro jako by po minulém, úspěšném ročníku nebylo nic, čím bychom se mu mohli rovnat. Ředitelka se starostou pět minut lamentovali nad dnešní zkaženou mládeží, která nikterak neprojevuje úctu k umění dramatickému. Publikum jen souhlasně mručelo, avšak všiml jsem si několika velmi nesouhlasných pohledů, zvláště ze

zadních řad hlediště. Netušil jsem, co to má znamenat - oni snad nemají zkažené děti, které jen sedí u počítačů, televizí či jiných světélkujících zařízení? Brzy se však všechno vysvětlilo. Po úvodním slově na pódium doslova naběhl nepočítatelný chumel dětí ve věku prvního

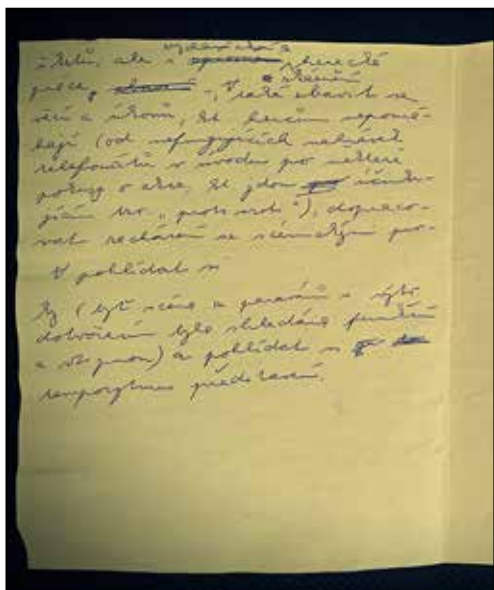
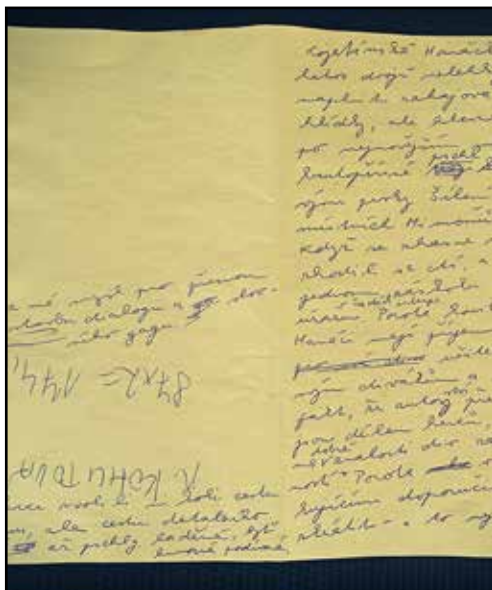
stunně základní školy, který se jal zahrát kojetínskému, divadlem již zocelenému publiku, které jen tak něco nepřekvapí. Chtěl bych teď zneužít tohoto článku, abych vám všem, kdo jste včera na divadlo z nějakého nepochopitelného důvodu nedorazili, řekl: Propásli jste start několika malých hereckých hvězd, na které budeme jistě jednou hrdí, neboť jejich jména se budou spojovat s naším městem na věky. Vážně.

Představení bylo propracované do nejmenších detailů, dospělí se mohli smíchy popukat a pobavili se nad každodenními hláškami snad každé domácnosti. To však nebylo vše. Na závěr pak vystoupila Svača se strécem Milánkem a jejich písničkou "Když se zhasne", takže jsme se dozvěděli spoustu intimních detailů ze všech koutů Kojetína. Jen žertuji!

No a to bylo ono. Přehlídka byla zahájena!

Monsieur Tabara

ODBORNÁ RECENZE PETRY K.

MEDVĚD NA PŘEHLÍDCE

V roce 2011 jsem se rozhodli, že zavedeme tradici vodění medvěda na Divadelním Kojetíně. Pak jsme na to pět let střídavě zapomínali nebo nestíhali realizovat a letos jsme si na to vzpomněli a zrealizovali jsme to.

KOMIKS

OKÉNKO PRO PŘÍZNIVCE NOVÉ MODERNÍ LEVICE

NE

RADŠI KOJEČÁKA!

Vladimír Fekar/David Hás/Hana Hášová/Petra Kohutová/Klára Krčmařová/
Lukáš Lejnar/Tereza Panáková/Hana Svačinová/Jan Tabara/Milan Zahradník
design/sazba: Jan Žmolík/Jakub Šírek

tisk: MěKS Kojetín, 2016, 100 ks, zdarma

http://www.mekskojetin.cz/meks_prehliidka.php

www.facebook.com/MěKS_Kojetin

www.facebook.com/Divadelni_Koječak